

Arrest

nr. 98 002 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 21 februari 2013, diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 februari 2013 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN EECKHAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens het administratief dossier meldde verzoeker zich voor het eerst aan in België bij de diensten van de stad Gent in oktober 2012.

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 november 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 13 december 2012 in kennis gesteld.

1.3. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 januari 2013 wederom een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) waarvan verzoeker diezelfde dag in kennis werd gesteld.

1.4. Op 21 februari 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, (...) , Attaché,(1>(2> wordt aan

de genaamde W.(...) N.(...), geboren te (...) op 01.07.1985, die de Guinese nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende

Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13/12/2012 en 04/01/2013.

Betrokkene heeft zich bij de stad Gent geïnformeerd over een mogelijk huwelijk met een vrouw van Nederlandse nationaliteit (H.(...) M.(...), °22/12/1989). Er werd aan betrokkenen echter geen huwelijksverklaring afgeleverd. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen,

Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft reeds betekening gekregen van een bevel om het grondgebied te verlaten op 13/12/2012 en op

04/01/2013.

Betrokkene heeft een valse identiteit opgegeven: Betrokkene heeft in Nederland verklaard van (...) afkomstig te zijn. Het administratief verslag van de politie Gent dd 04/01/2013 zegt daarover het volgende: "Betrokkene erkent thans dat hij in 2001 als minderjarige asiel aanvraag in Nederland en loog over zijn herkomst, meer bepaald (...) in plaats van Guinee". Betrokkene heeft gedurende jaren in Nederland ook volgehouden dat hij van (...) afkomstig is.

Betrokkene werd door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Betrokkene erkent thans dat hij in 2001 als minderjarige asiel aanvraag in Nederland en loog over zijn herkomst, meer bepaald (...) in plaats van Guinee".

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Guinee.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13/12/2012 en 04/01/2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepaling enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op van de vordering wegens het ontberen van het vereiste belang voor zover de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

2.4. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing naast een bevel om het grondgebied te verlaten tevens een inreisverbod bevat, en dat de verwerende partij niet aantoonde dat verzoeker geen belang zou hebben bij het aanvechten van dit inreisverbod. Aangezien de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, kan de component van het inreisverbod niet van het geheel van de bestreden

beslissing worden afgesplitst. Bijgevolg behoudt verzoeker wel degelijk een belang bij zijn vordering tegen het geheel van de bestreden beslissing.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhin)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingen wet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van

deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. *In casu* werd de vordering ingesteld binnen de door artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkens het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken van 26 februari 2013 voor 28 februari 2013 om 11 u 25 werd voorzien, minstens van rechtswege geschorst tot de uitspraak van onderhavig arrest.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst

dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 februari 2013 van zijn vrijheid werd beroofd. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen overigens het dringend karakter van de vordering niet.

4.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3.1. In een tweede middel, waarbij verzoeker naast de schending van de motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM tevens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermeldt, stelt hij het volgende:

“De bestreden beslissing spreekt over een inreisverbod van 3 jaar wegens niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Art. 74/11 VW stelt het volgende:

(...)

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van elke geval, met name de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, met name een relatie met een dame van 3 jaar en het voornemen officieel te huwen.

Tevens de onmogelijkheid om een familiaal leven te gaan hebben in Guinee, gelet op de onmogelijkheid wegens sociale omstandigheden nml. een job en familie in Nederland voor de partner van verzoeker om mee te verhuizen,

Verweerder heeft aldus geen bijzondere motivering gegeven om te besluiten tot een inreisverbod van 3 jaar en geen rekening gehouden met de bepalingen van art 8 EVRM, dewelke op deze manier geschonden zijn.

Tevens heeft verweerder geen rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, met het opleggen van het inreisverbod, zie de bedoeling te huwen bekend aan verweerder.

Verzoeker wil verwijzen naar de volgende arresten:

«(..)»

CCE arrêt n° 97267 du 15 février 2013

En arrest 95142 van 15,01,2013 eigen rechtspraak RVV.”

4.3.3.2. Nergens in de nota met opmerkingen wordt door de verwerende partij gerepliceerd op het door verzoeker aangehaalde argument ontleend aan de schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting geeft de raadvrouw van de verwerende partij trouwens toe dat zij in haar nota met opmerkingen niet is ingegaan op de kritiek van verzoeker die betrekking heeft op het inreisverbod.

4.3.3.3. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(..)”

4.3.3.4. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

4.3.3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kreeg opgelegd. De motieven voor dit aspect van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“(..)

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

(...)Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13/12/2012 en 04/01/2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

4.3.3.6. Hoewel in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet geen motiveringsverplichting kan worden gelezen, stelt de Raad vast dat uit de beslissing niet kan worden afgeleid waarom verzoeker een inreisverbod van drie jaar kreeg opgelegd. Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij stelt dat blijkbaar geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

4.3.3.7. De Raad stelt vast dat zowel uit het administratief dossier als uit de motieven van de bestreden beslissing die het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering schragen blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van verzoekers relatie met een Nederlands onderdaan en zijn huwelijksintenties. Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan echter niet worden afgeleid dat men met deze specifieke omstandigheden rekening zou hebben gehouden. Doordat de beslissingnemende overheid onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast.

Het aangevoerde tweede middel is prima facie in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig. De overige middelen dienen bijgevolg niet te worden onderzocht.

Zoals hierboven gesteld (cf. infra, punt 2.4) is de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar. Thans blijkt dat er een ernstig middel werd aangevoerd betreffende het opgelegde inreisverbod. Bijgevolg dient, indien aan beide andere cumulatieve voorwaarden voor de schorsing is voldaan, de bestreden beslissing in haar geheel te worden geschorst.

4.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summier uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift onder andere het volgende aan:

“(…)

2. *Er is tevens een inreisverbod vastgelegd van 3 jaar voor verzoeker, waardoor er bij effectieve verwijdering het onmogelijk is voor 3 jaar om zich te vergezellen bij zijn huidige levenspartner. Er is een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bij uitvoering van het bevel, gelet ook op de driejarige termijn van inreisverbod en de scheiding van zijn partner voor deze periode. Het is duidelijk dat dit een nadeel is voor verzoeker, niet alleen ernstig, maar ook dat dit nadeel moeilijk, zelfs niet te herstellen is of zal zijn.”*

4.4.2.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geenszins specifiek ingaat op het nadeel dat door verzoeker in verband wordt gebracht met het inreisverbod waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

4.4.2.3. Daargelaten de vraag of de relatie die verzoeker blijkens de stukken die hij als bijlage bij het verzoekschrift voegt, sedert oktober 2012 op Belgisch grondgebied ontplooit met een in België gevestigde Nederlandse staatsburger als een beschermenswaardig gezinsleven kan worden aanzien in de zin van artikel 8 van het EVRM, is de negatieve impact van het inreisverbod op hun relatie *prima facie* voor ieder redelijk denkend mens evident. Dit geldt des te meer omdat, zoals hierboven toegelicht, uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten, waardoor de mogelijkheden voor verzoeker om zijn relatie met zijn Nederlandse partner elders in de Europese Unie, in het bijzonder in Nederland, verder te zetten, drastisch ingeperkt worden, hetgeen de ernst van het aangevoerde nadeel extra in de verf zet. Daarbij komt dat verzoeker bij de bespreking van zijn middelen reeds had vermeld dat de mogelijkheid die wordt geboden door artikel 74/12 van de vreemdelingenwet om de opheffing of de schorsing van het inreisverbod te vragen eerder theoretisch van aard is en dat er wordt voorzien dat, indien er geen beslissing werd genomen binnen de vier maanden de beslissing wordt geacht negatief te zijn. Op grond van deze overwegingen besluit de Raad dat verzoekster in casu aannemelijk maakt dat het aangevoerde nadeel moeilijk te herstellen is.

4.4.2.4. Zoals gezegd brengt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niets in tegen de stelling van verzoeker, waardoor het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel als gevolg van het inreisverbod, dat werd opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, zonder dat aannemelijk wordt gemaakt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden, in casu dient te worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 21 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN